YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)
12 päivänä joulukuuta 2003 *

Asiassa C-258/02 P,

Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH, kotipaikka Kirchheimbolanden (Saksa), edustajinaan asianajajat K. van Maldegem ja C. Mereu,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-339/00, Bactria vastaan komissio, 29.4.2002 antaman määräyksen (Kok. 2002, s. II-2287) kumoamista.

ja jossa vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään R. B. Wainwright ja L. Ström, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Eurobrom BV, kotipaikka Rijswijk (Alankomaat),

Lonza GmbH, kotipaikka Wuppertal (Saksa),

Arch Chemicals SA, kotipaikka Pariisi (Ranska),

ja

Troy Chemical Company BV, kotipaikka Maassluis (Alankomaat),

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. La Pergola ja R. Silva de Lapuerta,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH (jäljempänä Bactria tai valittaja) on yhteisöjen tuomioistuimeen 12.7.2002 toimittamallaan valituksella hakenut EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-339/00, Bactria vastaan komissio, 29.4.2002 antamaan määräykseen (Kok. 2002, s. II-2287; jäljempänä valituksenalainen määräys), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt tutkimatta kanteen, jolla Bactria oli vaatinut biosidituotteiden markkinoille saattamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/8/EY 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ohjelman ensimmäisestä vaiheesta 7 päivänä syyskuuta 2000 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1896/2000 (EYVL L 228, s. 6) kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Biosidituotteiden markkinoille saattamisesta 16 päivänä helmikuuta 1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/8/EY (EYVL L 123, s. 1; jäljempänä direktiivi) pyritään toteuttamaan biosidituotteiden arviointia ja markkinoille saattamista koskeva yhteisön järjestelmä.

3 Direktiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaan "jäsenvaltioiden on määrättävä, että biosidituotetta ei saa saattaa markkinoille eikä käyttää niiden alueella, jollei sille ole myönnetty tämän direktiivin mukaista lupaa". Tämän artiklan 2 kohdan ii alakohdan mukaan siitä poiketen, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltioiden on sallittava yleiskemikaalien markkinoille saattaminen ja käyttö biosiditarkoitukseen, jos ne on mainittu direktiivin liitteessä I B.

4 Direktiivin 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan jäsenvaltiot saavat hyväksyä biosidituotteen vain, jos "siinä esiintyvä tehoaine sisältyy tai siinä esiintyvät tehoaineet sisältyvät liitteeseen I tai I A ja jos liitteissä esitetyt vaatimukset täyttyvät".

5 Direktiivin 11 artiklassa määritellään menettely tehoaineen sisällyttämiseksi direktiivin liitteeseen I, I A tai I B. Tehoaineen sisällyttäminen liitteeseen ja sisällyttämiseen myöhemmin tehtävät muutokset edellyttävät hakemuksen tekemistä. Direktiivin 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan hakijan on toimitettava jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle tehoaineesta selvitys, joka täyttää tapauksen mukaan direktiivin liitteessä II A, III A tai IV A olevat vaatimukset, sekä vähintään yhdestä tätä tehoainetta sisältävästä biosidituotteesta selvitys, joka täyttää direktiivin 8 artiklassa olevat vaatimukset. Arvioinnin jälkeen asiakirja lähetetään muun muassa komissiolle, minkä jälkeen päätetään direktiivin 28 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti tehoaineen sisällyttämisestä liitteeseen I, I A tai I B.

6 Direktiivin 12 artiklaan sisältyvät säännökset, jotka koskevat hakijan toimittamien ja toimivaltaisen viranomaisen hallussa olevien tietojen käyttämistä muiden hakijoiden hyväksi. Näiden säännösten mukaan jäsenvaltiot eivät saa tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta käyttää lupahakemuksen yhteydessä saatuja tietoja myöhempien hakijoiden hyväksi.

7 Direktiivin 16 artikla koskee siirtymäkauden toimenpiteitä, ja sen 1 kohdassa säädetään, että poiketen muun muassa direktiivin 3 artiklan 1 kohdasta jäsenvaltio voi kymmenen vuoden aikana 14.5.2000 lähtien jatkaa nykyistä järjestelmäänsä tai käytäntöään biosidituotteiden markkinoille saattamiseksi. Jäsenvaltio voi erityisesti hyväksyä olemassa olevien kansallisten sääntöjen mukaisesti sellaisia tehoaineita sisältävän biosidituotteen markkinoille saattamisen alueellaan, joita ei ole sisällytetty direktiivin liitteeseen I tai liitteeseen I A kyseisen tuotetyypin kohdalle. Tällaisten tehoaineiden on oltava markkinoilla 14.5.2000 muihin kuin direktiivin 2 artiklan 2 kohdan c ja d alakohdassa määriteltyihin tarkoituksiin käytettävän biosidituotteen tehoaineina.

8 Direktiivin 16 artiklan 2 kohdan mukaan asetuksella säädetään kymmenen vuoden ohjelmasta mainittujen tehoaineiden järjestelmälliseksi tutkimiseksi. Näiden kymmenen vuoden aikana ja 14.5.2000 alkaen voidaan päättää, "että tehoaine sisällytetään liitteeseen I, I A tai I B ja määrätä tämän edellytykset, tai että tehoainetta ei sisällytetä liitteeseen I, I A tai I B, jos se ei täytä 10 artiklan vaatimuksia tai jos vaadittuja tietoja ei ole toimitettu määrätyssä ajassa".

9 Asetuksella N:o 1896/2000 on tarkoitus toteuttaa työohjelman ensimmäinen vaihe siinä tarkoituksessa, että tarkasteltaisiin järjestelmällisesti kaikkia vanhoja eli ennen 14.5.2000 biosidivalmisteiden tehoaineina markkinoilla olevia aineita (jäljempänä tarkastusohjelma).

10 Asetuksen N:o 1896/2000 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että "kaikkien biosidivalmisteissa käytettäväksi tarkoitettujen vanhojen tehoaineiden tuottajien on tunnistettava tällaiset tehoaineet toimittamalla komissiolle kyseistä tehoainetta koskevat liitteessä I tarkoitetut tiedot" ja että kuka tahansa "formuloija" eli

biosidituotteen valmistaja tai se, joka on valmistajan ainoa edustaja yhteisössä tässä asetuksessa tarkoitetuissa asioissa, voi tunnistaa vanhan tehoaineen.

11 Asetuksen N:o 1896/2000 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan "tuottajien, formuloijien ja yhteenliittymien, jotka haluavat hakea yhteen tai useampaan valmisteryhmään sisältyvän vanhan tehoaineen sisällyttämistä biosididirektiivin liitteeseen I tai I A, on ilmoitettava tällainen tehoaine komissiolle toimittamalla tämän asetuksen liitteessä II tarkoitetut tiedot niin, että ne ovat perillä viimeistään 18 kuukauden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta".

12 Asetuksen N:o 1896/2000 5 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat tunnistaa muitakin vanhoja tehoaineita kuin ne, jotka mainitaan kaikkien vanhoiksi tehoaineiksi tunnistettujen tehoaineiden luettelossa, ja ne voivat ilmaista kiinnostuksensa siihen, että direktiivin liitteeseen I tai I A mahdollisesti lisättäisiin vanhoja tehoaineita, joita on käytetty valmisteryhmissä, joissa jäsenvaltio pitää niiden käyttöä olennaisena erityisesti ihmisen terveyden tai ympäristön suojelun kannalta, ja joita koskevia ilmoituksia komissio ei ole hyväksynyt.

13 Asetuksen 6 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, että tunnistamisen ja ilmoittamisen seurauksena annetaan asetus, joka sisältää muun muassa täydellisen luettelon vanhoista tehoaineista, joita on tarkoitus tarkastella tarkastusohjelman toisessa vaiheessa. Luetteloon sisällytetään erityisesti ne vanhat tehoaineet, joista komissio on hyväksynyt vähintään yhden ilmoituksen tai joista jäsenvaltiot ovat ilmaisseet kiinnostuksensa.

14 Asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "rajoittamatta biosididirektiivin 16 artiklan 1, 2 tai 3 kohdan soveltamista kaikki 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun luetteloon sisällytettyjen tehoaineiden tuottajat ja kaikki kyseistä tehoainetta sisältävien biosidivalmisteiden formuloijat voivat aloittaa tehoaineen saattamisen markkinoille tai jatkaa sitä, sellaisenaan tai biosidivalmisteen ainesosana siinä valmisteryhmässä tai niissä valmisteryhmissä, joissa komissio on hyväksynyt vähintään yhden ilmoituksen".

Oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

15 Bactria, joka valmistaa ja myy peretikkahappo-nimistä tehoainetta ja biosidituotteita, jotka sisältävät kyseistä tehoainetta, nosti EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla kanteen, joka saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.11.2000 ja jossa se vaati asetuksen N:o 1896/2000 kumoamista.

16 Bactria vetosi kanteensa tueksi siihen, että asetus on oikeusperustanaan olevan direktiivin vastainen. Asetuksella erityisesti ylitetään direktiiviin sisältyvät tietosuojaa koskevat säännökset, koska siinä ei oteta huomioon direktiivissä taattua tehoaineisiin liittyvien kaupallisesti arkaluonteisten ja arvokkaiden tietojen suojaa kyseisten tehoaineiden tarkastelujakson aikana. Lisäksi asetuksella vääristetään kilpailua EY:n perustamissopimuksen vastaisesti, koska siinä sallitaan tarkastusohjelmaan osallistumattomien yritysten hyötyä ilmaiseksi ilmoituksista, joita ohjelmaan osallistuneet huolelliset yritykset, kuten se itse, ovat tehneet.

17 Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.1.2001 jättämässään erillisessä asiakirjassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen Bactrian nostamasta kumoamiskanteesta.

Valituksenalainen määräys

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa määräyksessä jättänyt kanteen tutkimatta.

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 42—46 kohdassa todennut, että vaikka Bactria kyseenalaistaa tässä tuomioistuimessa riitautetun asetuksen normatiivisen luonteen, asetusta N:o 1896/2000 sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin, ja se saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia, jotka kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan asetuksella on sen yleisen sovellettavuuden takia normatiivinen luonne, eikä se ole EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös.

20 Valituksenalaisen määräyksen 47—55 kohdassa todetaan seuraavaa:

"47 Asetuksen [N:o 1896/2000] normatiivinen luonne ei kuitenkaan estä sitä, että se voisi koskea suoraan ja erikseen tiettyjä luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla (em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 19 kohta; em. asia Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomion 66 kohta ja yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 50 kohta). Näin on asia, jos kyseessä oleva säädös vaikuttaa luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia,

jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. em. asia Plaumann v. komissio, s. 223 ja em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 20 kohta).

48 Tältä osin on todettava, että kantajan väitettä, jonka mukaan asetusta [N:o 1896/2000] sovelletaan 'suljettuun ryhmään' yrityksiä, jotka ovat saattaneet yhteisön markkinoille tehoaineita sisältävän biosidituotteen, ei voida hyväksyä. Asetus on itse asiassa osoitettu kaikille, joilla on intressi vanhojen tehoaineiden ja näitä aineita sisältävien biosidituotteiden tunnistamiseen ja ilmoittamiseen, eikä ainoastaan toimijoille, jotka ovat saattaneet ennen 14.5.2000 markkinoille vanhoja tehoaineita sisältävän biosidituotteen. Erityisesti asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa — johon kantaja näyttää itse asiassa erityisesti viittaavan — annetaan kaikille tuottajille ja kaikille formuloijille mahdollisuus vanhojen tehoaineiden ja kyseisiä tehoaineita sisältävien biosidivalmisteiden markkinoille saattamisen jatkamiseen tai sen aloittamiseen siinä valmisteryhmässä tai niissä valmisteryhmissä, joissa komissio on hyväksynyt vähintään yhden ilmoituksen.

49 Tässä yhteydessä on tärkeää korostaa, että vanhaa tehoainetta koskevan ilmoituksen voi tehdä jokainen toimija, joka voi osoittaa, että tehoaine on saatettu markkinoille ennen 14.5.2000[,] ja että tämä näyttö ei lainkaan edellytä, että kyseinen toimija itse olisi markkinoinut tehoainetta tai kyseistä tehoainetta sisältävää biosidituotetta ennen 14.5.2000. Samalla tavoin kuka tahansa kiinnostunut toimija voi periaatteessa toimittaa muut asetuksen liitteessä II luetellut tiedot.

50 Edellä esitetystä seuraa, että oikeutta ilmoitus- ja/tai tunnistusmenettelyn käyttämiseen ei ole varattu markkinoiden erityisellä osa-alueella toimivalle ainoalle toimijalle. Näin ollen väliintulijoiden esittämää väitettä, jonka mukaan asetus koskee kantajaa erikseen siitä syystä, että se on ainoa peretikkahapon valmistaja, joka voi ilmoittaa nesteiden jäähdytys- ja käsittelyjärjestelmissä käytetyn peretikkahapon, ei voida hyväksyä. Asetuksella

pyritään nimittäin biosidituotteiden, sellaisina kuin ne on määritelty asetuksen 2 artiklan a alakohdassa, [kaikkien] vanhojen tehoaineiden luettelointiin kaikkien kiinnostuneiden tuottajien ja formuloijien toimittamien tietojen avulla.

51 Kantajan väite, jonka mukaan se on osallistunut asetuksen antamiseen johtaneeseen menettelyyn, ei voi myöskään menestyä. On ensinnäkin huomattava, ettei kantaja ole itsenäisesti osallistunut tähän menettelyyn, vaan siihen on osallistunut CEFIC, joka on järjestö, johon kantaja kuuluu. Lisäksi oikeuskäytännöstä seuraa, että henkilön osallistuminen tavalla tai toisella yhteisön säädöksen antamiseen tai päätöksen tekemiseen johtavaan menettelyyn voi yksilöidä tämän henkilön kyseisen säädöksen tai päätöksen osalta ainoastaan, jos sovellettavissa yhteisön säännöksissä on säädetty tietyistä tätä henkilöä koskevista menettelyllisistä takeista (ks. asia T-60/96, Merck ym. v. komissio, määräys 3.6.1997, Kok. 1997, s. II-849, 73 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö). Käsiteltävässä asiassa ei ole olemassa mitään säännöstä, jossa asetettaisiin komissiolle velvollisuus ennen asetuksen antamista noudattaa menettelyä, jonka yhteydessä kantajan kaltaisilla henkilöillä olisi ollut oikeus vedota mahdollisiin oikeuksiinsa tai edes tulla kuulluiksi. Ainoa säännös, johon kantaja on tässä yhteydessä vedonnut, on direktiivin 23 perustelukappale, jonka mukaan tämän direktiivin täytäntöönpano, sen liitteiden mukauttaminen teknisen ja tieteellisen tietämyksen kehitykseen ja tehoaineiden sisällyttäminen asianmukaisiin liitteisiin vaatii tiivistä yhteistyötä komission, jäsenvaltioiden ja hakijoiden välillä ja biosidituotteita käsittelevän pysyvän komitean menettelyä sovellettaessa tämä menettely tarjoaa sopivan perustan yhteistyölle. Tässä säännöksessä ei kuitenkaan anneta kantajalle menettelyllisiä oikeuksia.

52 Kantajan väitettä, jonka mukaan komissiolla oli velvollisuus asetusta antaessaan ottaa huomioon kantajan erityiset intressit ja jonka mukaan kantajalla on tästä syystä käsiteltävässä asiassa kanneoikeus, ei voida myöskään

hyväksyä. Toisin kuin edellä mainituissa asioissa Piraiki-Patraiki ym. vastaan komissio ja Antillean Rice Mills vastaan komissio annettuihin tuomioihin johtaneissa asioissa käsiteltävässä asiassa ei ole olemassa säännöstä, jossa komissiolle asetettaisiin velvollisuus ottaa huomioon suunnittelemansa lainsäädäntötoimen vaikutukset tiettyihin yksityisiin.

53 Kysymystä siitä, loukataanko asetuksen säännöksillä kantajan omistusoikeuksia, sellaisina kuin ne on suojattu direktiivin 12 artiklassa, on käsiteltävä pääasian yhteydessä. Tämä väitetty loukkaus, vaikka se olisi näytetty toteen, ei missään tapauksessa riitä kantajan yksilöimiseen niiden kaikkien muiden toimijoiden suhteen, jotka tekevät ilmoituksen vanhasta teho-aineesta.

54 Lopuksi sen kantajan väitteen osalta, jonka mukaan käsiteltävänä oleva kanne on ainoa sen käytettävissä oleva oikeussuojatie, on katsottava, että oikeussuojateiden mahdollinen puuttuminen, vaikka se olisi näytetty toteen, ei oikeuttaisi muuttamaan perustamissopimuksen oikeussuojateitä ja oikeudenkäyntiä koskevaa järjestelmää tuomioistuintulkinnan kautta. Sen perusteella ei missään tapauksessa voida katsoa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttyvän, kun EY 230 artiklan neljännessä kohdassa asetetut edellytykset eivät täyty (asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, tuomio 22.2.2000, Kok. 2000, s. II-341, 68 kohta).

55 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen ei voida katsoa koskevan kantajaa erikseen. Näin ollen, koska kantaja ei täytä yhtä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa asetetuista tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä, kanne on jätettävä tutkimatta."

Valitus

21 Bactria vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— katsoo, että valitus voidaan ottaa tutkittavaksi ja että se on perusteltu

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen

— katsoo, että Bactrian vaatimus asetuksen N:o 1896/2000 kumoamisesta voidaan ottaa tutkittavaksi, ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta tämä ratkaisisi, onko Bactrian vaatimus perusteltu

— velvoittaa komission korvaamaan sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

22 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— jättää valituksen osittain tutkimatta ja osittain hylkää sen perusteettomana

— velvoittaa Bactrian korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Bactria vetoaa valituksensa tueksi varsinaisesti neljään valitusperusteeseen. Se väittää ensinnäkin, että päättely, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt valittajan väitteen, jonka mukaan se kuuluu "suljettuun [taloudellisten toimijoiden] ryhmään", on ristiriitainen ja perustuu oikeudelliseen virheeseen. Toiseksi Bactria arvostelee liian suppeaa tulkintaa, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, ettei Bactrialla ole menettelyllisiä oikeuksia. Kolmanneksi Bactria väittää, että päättely, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, ettei sen hyväksi ole olemassa jo aikaisemmin syntyneitä oikeuksia, on virheellinen. Neljänneksi Bactria vetoaa yhtäältä siihen, että tulkinta, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt käsitteestä "henkilö, jota asia koskee erikseen", on liian suppea ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oma äskettäinen oikeuskäytäntö huomioon ottaen vanhentunut, ja toisaalta siihen, ettei sillä ole käytettävissään mitään muuta oikeussuojatietä oikeuksiensa turvaamiseksi.

24 Komission mukaan valittajan kolme ensimmäistä valitusperustetta on jätettävä tutkimatta tai toissijaisesti hylättävä perusteettomina. Neljäs valitusperuste on komission mukaan hylättävä perusteettomana.

25 On muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuin voi, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai valitus on selvästi perusteeton, milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

26 Bactria väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa noudattama päättely, jonka perusteella tuomioistuin on katsonut, ettei asetuksen N:o 1896/2000 antamisajankohtana ollut olemassa

"suljettua [taloudellisten toimijoiden] ryhmää", on ristiriitainen. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimittäin yhtäältä todennut, että asetus koskee kaikkia, joilla on intressi vanhojen tehoaineiden ja näitä aineita sisältävien biosidituotteiden tunnistamiseen ja ilmoittamiseen, eikä ainoastaan toimijoita, jotka ovat saattaneet markkinoille biosidituotteen ennen 14.5.2000, vaikka tuomioistuin on toisaalta tunnustanut ilmoittajien erityisaseman, kun se katsonut, että asetuksessa annetaan kaikille tuottajille ja kaikille formuloijille mahdollisuus sellaisten vanhojen tehoaineiden markkinoille saattamisen jatkamiseen tai sen aloittamiseen, joiden osalta komissio on hyväksynyt vähintään yhden ilmoituksen. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen erottanut toisistaan abstraktin luokan, joka muodostuu "kaikista toimijoista, joilla on intressi tunnistamiseen ja ilmoittamiseen", ja luokan, joka muodostuu sellaisten yhtiöiden täsmällisesti todettavissa olevasta ja suljetusta ryhmästä, joiden ilmoituksen komissio on hyväksynyt. Tällä siis tunnustetaan epäsuorasti, että ensin mainittu toimijoiden luokka voi pysyä markkinoilla vain sen johdosta, että ilmoittajat ovat täyttäneet riidanalaisessa asetuksessa asetetut vaatimukset.

27 Bactrian mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tunnustaa siten ilmoittajien erityisaseman, joten sen olisi pitänyt päätellä, että asetusta N:o 1896/2000 sovelletaan viimeksi mainittuihin erikseen, ikään kuin asetus olisi joukko yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joista kukin vaikuttaa kunkin ilmoittajan oikeusasemaan.

28 Bactria väittää lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen määräyksen 49 kohdassa, että vanhaa tehoainetta koskevan ilmoituksen voi tehdä jokainen toimija, joka voi osoittaa, että tehoaine on saatettu markkinoille ennen 14.5.2000. Bactria väittää, että tiedot, joita asetuksen N:o 1896/2000 liitteessä II vaaditaan ilmoitukselta, ovat valikoivia ja erittäin yksityiskohtaisia ja että ne eivät ole kaikkien toimijoiden saatavissa vaan ainoastaan niiden, jotka ovat saattaneet ilmoitetut aineet markkinoille ennen 14.5.2000 ja jotka voivat osoittaa sen.

29 Bactria toteaa vielä, että asetuksessa N:o 1896/2000 on asetettu ilmoituksen tekemiselle määräaika, joka on päättynyt 28.3.2002, ja että silloin, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi määräyksen, kaikki toimijat eivät enää voineet tehdä ilmoitusta, vaan toimijat, jotka olivat tehneet tällaisen ilmoituksen, muodostivat suljetun ryhmän, johon Bactria kuului. Bactrian mukaan komissio on äskettäin vahvistanut tämän, kun se on julkaissut hyväksyttyjen ilmoittajien nimiluettelon.

30 Komissio väittää, että valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska väitteet ja perustelut, joilla Bactria pyrkii osoittamaan, että se kuuluu "suljettuun [taloudellisten toimijoiden] ryhmään", ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitettyjen väitteiden ja perustelujen toistoa. Komission mukaan valittaja ei näin ollen esitä oikeudellisia perusteita vaan pelkästään arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia. Komission mielestä näitä väitteitä ja perusteluja on joka tapauksessa pidettävä perusteettomina.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 On muistutettava, että EY 225 artiklasta, EY:n tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin määräyksen kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Valitus, jossa vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut ilman, että siihen edes sisältyy perusteluja, joiden nimenomaisena tarkoituksena on yksilöidä se oikeudellinen virhe, joka valituksenalaiseen määräykseen liittyy, ei täytä tätä vaatimusta. Tällaisella valituksella pyritään tosiasiassa ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. erityisesti asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta ja asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. I-2125, 15 ja 16 kohta).

32 Nyt esillä olevassa asiassa voidaan todeta, että Bactria riitauttaa ensimmäisellä valitusperusteellaan valituksenalaisen tuomion 48 ja 49 kohdan sen vuoksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely on ristiriitainen ja perustuu oikeudelliseen virheeseen. Komission oikeudenkäyntiväite, joka perustuu siihen, että tässä valitusperusteessa toistetaan valittajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esittämiä perusteluja, on näin ollen hylättävä.

33 Väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely on ristiriitainen, on todettava, että se, että asetuksessa N:o 1896/2000 annetaan kaikille tuottajille ja kaikille formuloijille mahdollisuus vanhojen tehoaineiden ja kyseisiä tehoaineita sisältävien biosidivalmisteiden markkinoille saattamisen jatkamiseen tai sen aloittamiseen siinä valmisteryhmässä tai niissä valmisteryhmissä, joissa komissio on hyväksynyt vähintään yhden ilmoituksen, ei ole ristiriidassa sen kanssa, että asetus on osoitettu kaikille, joilla on intressi vanhojen tehoaineiden ja näitä aineita sisältävien biosidituotteiden tunnistamiseen ja ilmoittamiseen, eikä ainoastaan toimijoille, jotka ovat saattaneet ennen 14.5.2000 markkinoille vanhoja tehoaineita sisältävän biosidituotteen. Toisin kuin Bactria väittää, näistä kahdesta seikasta ei voida päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi erottanut toisistaan abstraktin luokan, joka muodostuu kaikista toimijoista, joilla on intressi tunnistamiseen ja ilmoittamiseen, ja luokan, joka muodostuu sellaisten toimijoiden täsmällisesti todettavissa olevasta ja suljetusta ryhmästä, joiden ilmoituksen komissio on hyväksynyt, ja että tällaisen erottelun johdosta pitäisi katsoa, että asetus koskee ilmoittajia erikseen.

34 Tältä osin on muistutettava, että yleisesti sovellettava säädös, kuten asetus, voi koskea luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä erikseen vain, jos se vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erottuvat kaikista muista ja ne voidaan siten yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. erityisesti asia C-451/98, Antillean Rice Mills v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8949, 49 kohta; asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta ja asia C-142/00 P, komissio v. Nederlandse Antillen, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. I-3483, 65 kohta). Asetusta N:o 1896/2000 sovellettiin sen antamisajankohtana kuitenkin lähtökohtaisesti määräämättömään joukkoon taloudellisia toimijoita, joilla oli intressi ilmoittamiseen, eikä suinkaan niiden taloudellisten toimijoiden suljettuun ryhmään, joiden ilmoituksen komissio oli hyväksynyt.

35 Myöskään Bactrian väitettä, jonka mukaan se, että ilmoituksen edellyttämien tietojen kerääminen on vaikeaa, yksilöi taloudelliset toimijat, jotka ovat saattaneet aineet markkinoille ennen 14.5.2000 ja jotka voivat osoittaa sen, ei voida hyväksyä. Tällainen vaikeus liittyy luonteenomaisesti kyseessä olevien markkinoiden erityisluonteeseen, eikä se sellaisenaan sulje pois sitä mahdollisuutta, että määräämättömällä toimijoiden joukolla voi olla kyseiset tiedot.

36 Lopuksi on todettava, ettei sillä, että valituksenalaisen määräyksen antamisajankohtana oli olemassa sellainen määrätty joukko komission hyväksymiä ilmoituksia, joka ei enää voinut muuttua, ole merkitystä nyt esillä olevassa asiassa. Kuten nyt annettavan määräyksen 34 kohdasta ilmenee, asetus N:o 1896/2000 oli sanamuotonsa mukaan sovellettavissa määräämättömään adressaattien joukkoon.

37 On siis todettava, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä katsoessaan, ettei Bactria kuulu "suljettuun [taloudellisten toimijoiden] ryhmään". Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

38 Toisessa valitusperusteessaan Bactria väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen jättäessään huomiotta, että Bactrian hyväksi on olemassa menettelyllisiä oikeuksia, jotka ovat omiaan yksilöimään sen. Tältä osin Bactria väittää yhtäältä, että valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa oleva toteamus, jonka mukaan ei ole olemassa mitään säännöstä, jossa asetettaisiin komissiolle velvollisuus noudattaa ennen asetuksen

N:o 1896/2000 antamista menettelyä, jonka yhteydessä valittajan kaltaisilla henkilöillä olisi ollut oikeus vedota mahdollisiin oikeuksiinsa tai edes tulla kuulluiksi, on ristiriidassa sen kanssa, että saman määräyksen 50 kohdassa on todettu, että asetuksella pyritään biosidituotteiden kaikkien vanhojen tehoaineiden, sellaisina kuin ne on määritelty asetuksen 2 artiklan a alakohdassa, luettelointiin kaikkien kiinnostuneiden tuottajien ja formuloijien toimittamien tietojen avulla; ristiriita johtuu siitä, että jälkimmäinen toteamus edellyttää sen tunnustamista, että nämä tiedot toimittaneet tuottajat ja formuloijat ovat erityisasemassa asetuksen osalta.

39 Toisaalta Bactria riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kannan, jonka mukaan direktiivin 23 perustelukappaleessa ei anneta Bactrialle asetuksen N:o 1896/2000 antamismenettelyyn liittyviä menettelyllisiä oikeuksia. Tältä osin Bactria vetoaa asiassa C-313/90, CIRFS ym. vastaan komissio, 24.3.1993 annettuun tuomioon (Kok. 1993, s. I-1125, Kok. Ep. XIV, s. I-95) ja asiassa C-10/95 P, Asocarne vastaan neuvosto, 23.11.1995 annettuun määräykseen (Kok. 1995, s. I-4149) osoittaakseen, että sillä on oikeus nostaa kanne kyseisestä asetuksesta. Bactria toteaa vielä, että direktiivissä on useaan kertaan otettu huomioon hakijoiden erityisasema ja ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti ollut välitoimimenettelyssä pitänyt mahdottomana, että Bactria voi kuulua sellaisten taloudellisten toimijoiden ryhmään, joiden intressit oli otettava huomioon asetusta N:o 1896/2000 annettaessa.

40 Komission mukaan Bactrian väitteet, jotka perustuvat siihen, että se on osallistunut asetuksen N:o 1896/2000 antamiseen johtaneeseen menettelyyn, ja joilla se pyrkii osoittamaan asiavaltuutensa, eivät koske oikeuskysymyksiä. Komission mielestä toinen valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta. Valitusperuste on joka tapauksessa perusteeton.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

41 On yhtäältä muistutettava, että — kuten tämän määräyksen 31 kohdassa on todettu — valituksen tueksi esitettyjen valitusperusteiden tutkittavaksi ottami-

nen edellyttää, että niissä mainitaan täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin määräyksen kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi.

42 Nyt esillä olevassa asiassa on katsottava, että Bactrian toinen valitusperuste voidaan ottaa tutkittavaksi, koska siinä riitautetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kanta, jonka mukaan Bactrialla ei ole menettelyllisiä oikeuksia, ja koska Bactria esittää tämän valitusperusteen tueksi oikeudellisia perusteita ja perusteluja.

43 Toisaalta on todettava ensinnäkin, ettei valituksenalaisen määräyksen 50 ja 51 kohdan moitittujen osien välillä ole mitään ristiriitaa. Se, että asetuksessa N:o 1896/2000 säädetään, että vanhat tehoaineet luetteloidaan kaikkien kiinnostuneiden tuottajien ja formuloijien toimittamien tietojen avulla, ei liity millään tavalla siihen, ettei komissio ollut kyseistä asetusta antaessaan velvollinen kuulemaan Bactrian kaltaisia henkilöitä. Lisäksi on todettava, että asetuksessa tarkoitettua tilannetta eli sitä, että vanhat tehoaineet luetteloidaan kaikkien kiinnostuneiden tuottajien ja formuloijien toimittamien tietojen avulla, ei voida samaistaa tilanteeseen, jossa tuottajat ja formuloijat ovat jo toimittaneet tällaisia tietoja.

44 Toiseksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, ettei direktiivin 23 perustelukappaleessa anneta Bactrialle asetuksen N:o 1896/2000 antamismenettelyyn liittyviä menettelyllisiä oikeuksia. Tässä säännöksessä nimittäin säädetään vain, että direktiivin täytäntöönpano, sen liitteiden mukauttaminen teknisen ja tieteellisen tietämyksen kehitykseen ja tehoaineiden sisällyttäminen asianmukaisiin liitteisiin vaatii tiivistä yhteistyötä komission, jäsenvaltioiden ja hakijoiden välillä ja että biosidituotteita käsittelevän pysyvän komitean menettelyä sovellettaessa tämä menettely tarjoaa sopivan perustan yhteistyölle. Tällainen säännös ei kuitenkaan ole omiaan yksilöimään valittajaa kyseessä olevan asetuksen osalta.

45 Kolmanneksi on todettava, ettei sen, että direktiivissä otetaan useaan kertaan huomioon hakijoiden erityisasema, voida siinäkään tapauksessa, että se olisi näytetty toteen, katsoa olevan sellaisenaan omiaan yksilöimään Bactriaa asetuksen N:o 1896/2000 osalta.

46 Siitä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti ole 15.6.2001 välitoimista antamassaan määräyksessä pitänyt mahdottomana, että Bactria saattaa kuulua suljettuun taloudellisten toimijoiden ryhmään, on neljänneksi todettava, ettei tällä seikalla ole merkitystä tässä menettelyssä eikä etenkään arvioitaessa, onko toinen valitusperuste perusteltu. Tässä menettelyssä nimittäin käsitellään valituksenalaisesta määräyksestä tehtyä valitusta eikä välitoimia koskevasta määräyksestä tehtyä valitusta. Välitoimimenettelyssä suoritettava arviointi on lisäksi vain alustava, eikä se voi estää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta arvioimasta kysymystä eri tavalla pääasian oikeudenkäynnissä.

47 Edellä todetusta seuraa, että toinen valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

48 Kolmannessa valitusperusteessaan Bactria väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen katsoessaan valituksenalaisen määräyksen 52 ja 53 kohdassa, ettei Bactrialla ollut asiavaltuutta, vaikka asetus N:o 1896/2000 vaikuttaa sen erityisiin oikeuksiin, erityisesti omistusoikeuksiin ja oikeuksiin, jotka koskevat sen tiedoille annettavaa suojaa. Bactria katsoo, että sillä on nyt esillä olevassa asiassa asiavaltuus jo sen perusteella, että sille on annettu erityisiä

oikeuksia, jotka koskevat peretikkahapon markkinoille saattamista eri jäsenvaltioissa, ja sen perusteella, että se on yhteisön tasolla tehnyt ilmoituksen määräajassa varmistaakseen, että se pystyy jatkamaan tämän aineen markkinoille saattamista ja käyttöä yhteisön lainsäädännön mukaisesti.

49 Komissio väittää, että valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska se pohjautuu selvästi uuteen perusteeseen, jonka perustelut ovat puutteelliset, ja koska arvostelu, jota siinä esitetään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelystä, ei tukeudu oikeudellisiin perusteisiin. Valitusperuste on komission mukaan joka tapauksessa perusteeton.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

50 On todettava, että vaikka valitusperuste voitaisiin ottaa tutkittavaksi, tilanne, johon Bactria vetoaa, ei ole omiaan yksilöimään sitä. Sitä, että valittajalle on annettu oikeus saattaa peretikkahappo markkinoille eri jäsenvaltioissa ja että se on ilmoittanut tämän tehoaineen asetuksen N:o 1896/2000 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti varmistaakseen, että se pystyy jatkamaan tämän tehoaineen markkinoille saattamista ja käyttöä asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ei olisi missään tapauksessa voitu asetuksen antamisajankohtana ottaa huomioon sellaisena Bactrian erityisasemana, joka olisi omiaan erottamaan Bactrian kaikista muista henkilöistä.

51 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, se, että Bactrian omistusoikeuksia on loukattu väitetyllä tavalla, ei riitä yksilöimään sitä niiden kaikkien muiden toimijoiden suhteen, jotka tekevät ilmoituksen vanhasta tehoaineesta.

52 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

53 Valittaja vetoaa neljännen valitusperusteensa tueksi kahteen perusteeseen.

54 Se väittää yhtäältä, että päättely, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on noudattanut valituksenalaisen määräyksen 54 kohdassa, on ristiriidassa sen uuden tulkinnan kanssa, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asiassa T-177/01, Jégo-Quéré vastaan komissio, 3.5.2002 antamassaan tuomiossa (Kok. 2002, s. II-2365) itse omaksunut käsitteestä "henkilö, jota asia koskee erikseen". Tämän uuden tulkinnan mukaan yleisesti sovellettava yhteisön toimenpide koskee luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos toimenpiteellä varmasti ja tosiasiallisesti rajoitetaan henkilön oikeuksia tai asetetaan henkilölle uusia velvollisuuksia. Bactria väittää, että asetus N:o 1896/2000 koskee sitä erikseen, koska asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaan yhtiöt, jotka eivät ole tehneet ilmoitusta, voivat aloittaa tuotteidensa myynnin tai jatkaa sitä Bactrian tekemän ilmoituksen perusteella, mikä loukkaa sen oikeuksia, sellaisina kuin näistä on säädetty direktiivin 12 artiklassa.

55 Toisaalta Bactria väittää, että koska sillä ei ole käytettävissään mitään muuta oikeussuojakeinoa kuin saattaa asia yhteisöjen tuomioistuinten käsiteltäväksi,

sen nostama kanne on ainoa keino, jolla se voi suojautua sitä vastaan, että asetuksen N:o 1896/2000 antamisella loukataan sen oikeuksia.

56 Komissio riitauttaa ensinnäkin Bactrian väitteen, joka perustuu käsitteen "henkilö, jota asia koskee erikseen", uuteen tulkintaan, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omaksunut edellä mainitussa asiassa Jégo-Quéré vastaan komissio antamassaan tuomiossa. Komissio väittää, ettei tätä tulkintaa voida hyväksyä, koska asetus yleisesti sovellettavana toimena vaikuttaa aina tiettyyn määrään henkilöitä rajoittaen näiden oikeuksia tai asettaen näille velvollisuuksia. Komission mukaan valituksenalaisen määräyksen antamisen jälkeen vaikuttaa kaiken lisäksi siltä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on harkinnut tulkintaansa uudelleen ja palannut noudattamaan aikaisempaa oikeuskäytäntöä, jonka yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut edellä mainitussa asiassa Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto antamassaan tuomiossa. Toiseksi komissio riitauttaa tähän viimeksi mainittuun tuomioon tukeutuen valittajan väitteen, jonka mukaan sen kanne olisi pitänyt ottaa tutkittavaksi sen vuoksi, että se oli ainoa valittajan käytettävissä ollut oikeussuojakeino.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

57 Kuten tämän määräyksen 34 kohdassa on muistutettu, yleisesti sovellettava säädös, kuten asetus, voi koskea luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä erikseen vain, jos se vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erottuvat kaikista muista ja ne voidaan siten yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu.

58 Lisäksi on todettava, ettei yhteisöjen tuomioistuimissa voitaisi nostaa suoraa kumoamiskannetta siinäkään tapauksessa, että sen jälkeen, kun yhteisöjen tuomioistuimet ovat konkreettisesti tutkineet kansallisia menettelysääntöjä, voitai-

siin osoittaa, että näiden menettelysääntöjen mukaan yksityinen oikeussubjekti ei voi nostaa kannetta, jolla se voisi riitauttaa riidanalaisen yhteisön toimen pätevyyden. Tällainen järjestelmä nimittäin edellyttäisi kussakin konkreettisessa tilanteessa, että yhteisöjen tuomioistuimet tutkivat ja tulkitsevat kansallista prosessioikeutta, mikä ylittäisi toimivallan, joka niillä on yhteisön tointen laillisuusvalvonnan alalla (ks. em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 43 kohta).

59 Edellä todetusta seuraa, ettei sen enempää Bactrian kantaa, joka koskee käsitteen "henkilö, jota asia koskee erikseen", uutta tulkintaa, kuin muiden oikeussuojakeinojen puuttumista koskevaa väitettäkään voida hyväksyä niin, että katsottaisiin, että valittajalla on tässä tapauksessa oikeus nostaa asetuksesta N:o 1896/2000 kumoamiskanne yhteisöjen tuomioistuimissa. Neljäs valitusperuste on tämän vuoksi hylättävä selvästi perusteettomana.

60 Näissä olosuhteissa valitus on hylättävä selvästi perusteettomana työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti.

Oikeudenkäyntikulut

61 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhakuun, säädetään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Bactrian velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 12 päivänä joulukuuta 2003.

R. Grass

kirjaaja

C. Gulmann

viidennen jaoston puheenjohtaja